

"พ่อแม่รังแกเด็ก"(ครกันจะรังแกลูกได้เท่าพ่อแม่)

นำเสนอด้วย : 2 พ.ย. 2558

/ ดร.แพง ชินพงษ์

พ่อแม่คือผู้ที่มีอิทธิพลมากที่สุดในชีวิตของลูก
 เพราะพ่อแม่เป็นผู้ให้กำเนิดและอบรมเลี้ยงดูลูกใกล้ชิดกับลูกมากที่สุด ดังนั้น การที่ลูกจะเติบโตขึ้นเป็นคนดีหรือคนไม่ดีหรือไม่อย่างไรนั้น พ่อแม่เป็นผู้ที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากเลยที่เดียว

ເນື່ອກລ່າວຄົງພ່ອແມ່ທີ່ອປຣມເລື່ອງດູລຸກໄມ້ດີ ເຮັມກຈະນຶກຄົງພ່ອແມ່ທີ່ຂອບດຸດໍາ ດັບຕີ
ກຳຈົ່ງຂຶ້ນໆເໜີແລະປົງບັດຕິອຍາງອຸດືອຮຽມກັບລຸກ ແຕ່ນຸກເຫັນຈາກພ່ອແມ່ປະເກທນີກີ່ຄົ້ອພ່ອແມ່ປະເກທ "ພ່ອແມ່ຮັງແກລັນ"
ຝຶ່ງມີອຸຍ່ຫລາຍລັກຂະນະອັນພອຈະຍົກຕ້ວຍຢາງໄດ້ ດັ່ງນີ້

1. พ่อแม่ที่ตามใจลูกมากเกินไป หมายถึง พ่อแม่ที่ยอมให้ลูกทุกอย่าง ไม่ว่าลูกจะขออะไรก็ไม่เคยขัดแม้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมสมหรือไม่สมควรก็ตาม จนทำให้ลูกกล่ำๆ เป็นคนมีนิสัยเอาแต่ใจตัวเองอย่างใด้อย่างไร ก็ต้องได้ ใครขัดใจไม่ได้เลย จึงทำให้เป็นคนที่มีนิสัยการวางแผนแก้ตัวและรักใคร่ไม่เป็น

2.พ่อแม่ที่เห็นว่าลูกน่ารักไปหมด คือ พ่อแม่ที่รักลูกจนหลง มองว่าลูกของตนนั้นน่ารักกว่าใคร เก่งกว่าใคร ดีกว่าใคร มักเยี่ยมลูกอยู่ตลอดเวลาโดยไม่เคยจากล้าตักเตือนลูกเวลาที่ลูกทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง จึงส่งผลให้ลูกเดิบโตมาเป็นคนที่ไม่เคยยอมรับความผิดของตนเอง ชอบโทษคนอื่นอยู่เสมอ วีนี้สัยหลงตนเอง ใจดำ จนกลายเป็นคนที่เข้ากับคนอื่นยากและนารังเกียจในสายตาของคนทั่วไป

3.พ่อแม่ที่ไม่ได้ส่งเสริมให้ลูกน Jad ความฉลาดของคุณเรานั้นขึ้นอยู่กับ 2 ปัจจัย คือ พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม อันนี้ได้แกการอุปถัมภ์เรียนรู้ การสื่อสาร การสนับสนุน การติดตาม การประเมินผล ซึ่งมีพ่อแม่หลายคุณที่ไม่ได้สร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับลูกใน การส่งเสริมทางด้านสติปัญญา ยกตัวอย่างเช่น การให้ลูกหมกมุนจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์ สมาร์ทโฟนและแท็บเล็ตมากเกินไป ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลให้เด็กขาดพัฒนาการในการปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้าง ทำให้เปลกแยกและไม่มีสังคม

4. พ่อแม่ที่ทอดทิ้งลูก
มีพ่อแม่มากมายที่มุ่งทำเด่งงานหรือบุญแต่เรื่องของตนเองโดยไม่มีเวลาสามนิจลูกและใช้วิธีชดเชยที่คิดว่าลูกต้องโดยการซื้อของเล่นให้หรือให้เงินลูกเบี้ยอุปทาน แต่อย่างลืมว่าแท้ที่จริงแล้วของเล่นที่ดีที่สุดสำหรับลูกก็คือพ่อแม่นั่นเอง
พ่อแม่ที่ทอดทิ้งลูกจะทำให้ลูกรู้สึกว่าเหว ขาดความอบอุ่นและคิดว่าพ่อแม่ไม่รัก
ซึ่งส่งผลให้ลูกเติบโตขึ้นเป็นคนซึ้งเหงา เข้ากับคนอื่นได้ยากและขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

5. พ่อแม่ที่เป็นแบบอย่างที่ไม่ดี มีพ่อแม่มากมายที่มีความประพฤติที่ไม่เหมาะสม เช่น พุดจาหายนาย ขี้โกหก ดื้อสูรา เสพสารเสพติด ไม่ซื่อสัตย์ต่อคุณครอง สรุยสุราย ไม่รักษาภูมาย ไม่ซื่อสัตย์ ฯลฯ ซึ่งเมื่อจูกได้เห็นความประพฤติเหล่านั้น ก็จะซึมซับเข้าไปจนกลายเป็นพฤติกรรมของตนเองโดยไม่รู้ตัว

ซึ่งมีให้เห็นกันอยู่ทั่วไปว่าเด็กที่พูดจาหยาบคายมักมาจากครอบครัวที่พ่อแม่พูดคำด่าคำให้เข้าได้ยินอยู่เป็นประจำ

มีเรื่องจริงที่เกิดขึ้นเรื่องหนึ่งซึ่งผู้เขียนอย่างนำมาเป็นตัวอย่างให้เห็นว่า ชีวิตของคนหนึ่งจะดีชั่วเช่นไร พ่อแม่นับว่าเป็นผู้ที่มีอิทธิพลเป็นอย่างมาก ซึ่งพ่อแม่วังแกณจากเรื่องนี้มีดังนี้

บล (นามสมมติ)

เติบโตมาในครอบครัวที่พ่อแม่เป็นนักธุรกิจมีฐานะร่ำรวยและเป็นเจ้าของโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง บลเป็นเด็กผู้ชายคนเดียวในครอบครัวคนเดียวขาดใหญ่ จึงทำให้ญาติสายและพ่อแม่รักและหุ่มเหินกับเขามากเมื่อเขายากได้อีกแม่ก็จะหามาประคุณให้เขามาดทุกอย่าง อีกทั้งไม่ว่าบลจะทำอะไร ในสายตาของพ่อแม่และญาติสายยังนั้นเป็นสิ่งที่นารถนาเอ็นดูและถูกต้องเสมอ เมื่อถึงวัยที่บลต้องเข้าโรงเรียน เข้าใจดูเข้าเรียนในโรงเรียนที่เป็นธุรกิจของครอบครัว วันหนึ่งเมื่อบลกลับบ้านมาถึงบ้าน บลไดมาฟ้องพ่อแม่ว่าถูกคุณครูดู พ่อแม่ก็จะไปต่อว่าเราเรื่องกับคุณครูคนนั้นทันที จนไม่มีครูคนไหนกล้าแตะต้องตักเตือนบลอีก เพราะเกรงกลัวอิทธิพลของเจ้าของโรงเรียน

ในที่สุดบลก็ติดนิสัยเป็นคนเกร เอาแต่ใจ

ชอบแกงเพื่อนและทำตัวเป็นอันธพาลประจำโรงเรียนซึ่งพ่อแม่ก็ไม่เคยว่ากล่าวตักเตือนแต่อย่างใด ปล่อยให้บลติดนิสัยเช่นนี้ไปจนโต จนกระทั่งบลได้เข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง บลก็ยังคงทำตัวเป็นนักเลงหารือกับคนอื่นเสมอ ในที่สุดบลก็ต้องออกจากมหาวิทยาลัยแห่งนั้นและย้ายที่เรียนไปเรื่อยๆ เพื่อในรุ่นเดียวกันกับบลเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วในขณะที่บลเรียนไม่จบอะไรเลย บลจึงขอพ่อแม่ไปเรียนที่ต่างประเทศ ซึ่งแน่นอนที่เดียวที่พ่อแม่จะต้องตามใจเขานะ

เมื่อบลไปอยู่ต่างประเทศ เขาก็ใช้ชีวิตอย่างอิสระและทำตัวเป็นนักเลงเช่นที่เคยเป็นมา

บลเรียนอยู่ต่างประเทศได้ไม่ถึงปีก็มีเรื่องชกต่อยกับนักศึกษาที่นั่นจนไม่สามารถเรียนอยู่ที่นั่นได้อีกจึงต้องกลับมาเมืองไทย ในขณะนั้นบลอายุ 30 ปีแล้ว แต่ยังเรียนไม่จบและไม่ได้ทำงานอะไรเลย ใช้ชีวิตเที่ยวเตร่เป็นนักเลงและสำมุ่นเหมาจันในที่สุดก็เข้าไปอยู่ในวังวนของยาเสพติดและผู้หญิงไม่ดีจนติดโรคอดสและเสียชีวิตเมื่ออายุได้ 33 ปีเท่านั้น

จะเห็นได้ว่าเด็กจะเติบโตขึ้นเป็นคนเดิหรือคนเดิวนั้น

การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ถือเป็นปัจจัยที่สำคัญมาก ดังนั้น

การเป็นพ่อแม่ที่ดีนอกจากต้องเลี้ยงดูลูกด้วยความรักแล้ว

ควรเอาใจใส่อบรมสั่งสอนให้ลูกเป็นคนดูแลดูแลช่วยเหลือด้วยความรักและเลิก

อีกทั้งส่งเสริมให้ลูกมีสติปัญญาที่ดีโดยการสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีและเหมาะสมให้กับลูก

ที่สำคัญพ่อแม่ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับลูกด้วย เพื่อที่จะไม่เกิดกรณี "พ่อแม่วังแกณ" ดังตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นนั้น